

РЕШЕНИЕ

№ 1622

гр. София, 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 23-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА Б. НИКОЛОВА

при участието на секретаря Б. В. И. П.
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА Б. НИКОЛОВА
Административно наказателно дело № 20211110213252 по описа за 2021 година

Производството е образувано по жалба на СВ. В. В. против наказателно постановление (НП) № 20-4332-014341/17.08.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл.177, ал.1, т.2, пр.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното НП. Жалбоподателят твърди, че наказващият орган е приел, че не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното МПС, но същевременно е посочил, че притежава СУМПС № 282791196. Оспорва като недостоверна датата на издаване на наказателното постановление. Моли НП да бъде отменено.

В съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Сотиров, поддържа жалбата по изложените в нея съображения, като в допълнение акцентира върху изключително кратките показания на актосъставителя, който не си спомня конкретния случай и твърди, че е оказал съдействие за нещо, което той не е констатирал по

смисъла на ЗАНН.

Въззиваемата страна, редовно уведомена, не изпраща процесуален представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата се явява процесуално допустима, като подадена от легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на обжалване. Съдът приема, че същата е подадена в предвидения в чл. 59 ал.2 ЗАНН срок, тъй като въззиваемата страна не е представила доказателство, удостоверяващо датата на връчване на НП, след дадени изрични указания в тази насока с разпореждане от 05.10.2021 г.

Разгледана по същество, жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна се установява следното:

На 29.07.2020 г., около 22.45 ч., СВ. В. В. управлявал лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № ..... в с. Мрамор, по ул. „Васил Левски“ с посока на движение от с. Доброславци към ул. „Папрат“. На кръстовището с ул. „Мичур“ водачът бил спрян за проверка от полицейски служители при 09-РУ-СДВР, които поискали съдействие от екип на ОПП-СДВР, като на място пристигнал свидетелят ВЛ. Р. ВЛ. – на длъжност мл. автоконтрольор в ОПП-СДВР. В хода на проверката контролните органи установили, че В. притежава свидетелство за управление на МПС (СУМПС) № ....., валидно единствено за категория „В1“, а управляното от него МПС изисквало наличието на категория „В“. С оглед на това свидетелят В. съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 357480/30.07.2020 г. за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствие на нарушителя, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН.

Въз основа на така съставения АУАН началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР издал обжалваното НП № 20-4332-014341/17.08.2020 г., с което на основание чл.177, ал.1, т.2, пр.1 от ЗДвП на В. било наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. за нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП.

Описаната и възприета фактическа обстановка се установява от

показанията на свидетеля ВЛ. Р. ВЛ., както и от писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК – докладна записка, справка-картон на водача СВ. В. В., заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. и заповед № 8121к-13180/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност, справка от Централна база на АИС-КАТ относно лек автомобил с рег. № .....

Свидетелят В. няма съхранен спомен за извършената проверка и сторените при същата констатации, което е житейски логично предвид изминалия период от време и естеството на служебните му задължения. Същият обаче категорично потвърждава, че процесният АУАН е съставен от него и носи неговия подпис, като е бил изпратен на съдействие на свои колеги, което кореспондира с приетите по делото писмени доказателства, а именно докладна записка на А. И. – служител на 09 РУ-СДВР. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на процесния АУАН, като същият не въвежда и конкретни възражения в тази насока. В жалбата е посочено единствено, че С.В. притежава СУМПС № ....., което твърдение отговаря на обективната действителност видно от справката-картон на водача, в която е отразено, че на 18.09.2015 г. е било издадено свидетелство с посочения номер (отразен и в АУАН и НП) със срок на валидност до 18.09.2025 г., но водачът е придобил единствено категория „В1“. Същевременно от справката от Централна база на АИС-КАТ се установява, че управляваният от жалбоподателя лек автомобил с рег. № ..... е с допустима максимална маса 1695 кг за превоз на четирима пътници плюс водача, поради което отговаря на критериите, заложи в чл.150а, ал.2, т.6 от ЗДвП, касаещи моторни превозни средства, за които се изисква правоспособност на водача за категория „В“.

Събраните по делото доказателства единно и непротиворечиво изясняват фактическата обстановка по случая, с оглед на което съдебният състав ги кредитира в цялост. Доказателствените източници са еднопосочни, поради което е безпредметно по-подробното им анализиране. От доказателствената съвкупност следва да се изключи единствено приложеният към административнонаказателната преписка протокол за ПТП № 1785743/16.07.2021 г. като неотнормативен към процесното нарушение.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от липсата на основания, посочени от жалбоподателя. В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН. Материалната компетентност на актосъставителя по съставяне на АУАН и компетентността на наказващия орган по издаване на атакуваното наказателно постановление следват по силата на заеманите длъжностни качества и правомощията, делегирани им с приложената по делото заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи.

Съгласно разпоредбата на чл.34, ал.3 от ЗАНН образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено НП в шестмесечен срок от съставяне на АУАН . В процесния случай АУАН № 357480 е съставен на 30.07.2020 г., поради което издаденото въз основа на него на 17.08.2020 г. НП е в рамките на законоустановения срок. Следва да се отбележи, че връчването на наказателното постановление има отношение към момента на влизането му в сила, но не и към неговата законосъобразност. Срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН е относим единствено към налагането на административното наказание, но не и относно информиране на дееца за подвеждането му под административнонаказателна отговорност. Същевременно забавеното връчване не може да обоснове само по себе си извод за антидатирането на НП, поради което доводите на жалбоподателя в тази насока се явяват неоснователни. Наказателното постановление е официален документ, част от съдържанието на който е и неговата дата, като с полагане на подпис върху него началникът на група към ОПП-СДВР удостоверява, че именно това е датата, на която НП е издадено и носи отговорност за евентуално съставяне на документ с невярно съдържание. Необосновано е обаче да се предполага, че длъжностното лице е вписало в него неистинска дата на издаване, още повече при липса на каквито и да било доказателства за това.

В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обосноваващи отмяна на НП. АУАН и НП са издадени в предвидената от закона форма и със съдържанието, предвидено в чл. 42, съответно - чл. 57 ЗАНН. В АУАН и НП се съдържа описание както на нарушението, така и на обстоятелствата, при които е допуснато с посочване на нарушените разпоредби. Както в АУАН, така и в НП обстоятелствата по извършване на нарушенията са описани ясно, конкретно и в съответствие с изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, позволяващи на жалбоподателя да разбере за какво нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност, като са посочени и нарушените законови разпоредби. Неоснователни са доводите в жалбата за вътрешно противоречие в НП, тъй като от една страна АНО е посочил че нарушителят притежава СУМПС № ....., а от друга е приел, че е управлявал МПС без да притежава СУМПС валидно за категорията, към която спада управлението от него автомобил. Както бе посочено по-горе, С.В. притежава валидно и действащо към момента на проверката СУМПС, но е бил правоспособен водач единствено за категория „В1“. С оглед на това коректно и в съответствие с фактическото положение, АНО е приел, че жалбоподателят притежава СУМПС, индивидуализирал е същото посредством неговия номер, позволило на съда да извърши и съответната проверка, като при описание на нарушението еднозначно е посочено, че се касае за липса на СУМПС единствено за категорията, към която спада управляваното МПС. Така описани фактическите обстоятелства позволяват на лицето да разбере при какви обстоятелства се твърди да е извършено нарушението, респективно не е нарушено правото му защита.

Съдът намира, че правилно е приложен материалният закон, като жалбоподателят В. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл.150а, ал.1 от ЗДвП. Съгласно последната разпоредба, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. СУМПС се издава от органите на МВР при наличието на предвидени в закона условия (чл.151 и чл.152 от ЗДвП) и удостоверява правоспособността на водача, т.е. удостоверява, че посоченото в него лице има право да управлява МПС от съответната категория. В горният смисъл е и нормата на чл.155,

ал.1 от ЗДвП, съгласно която всеки водач има право да управлява моторно превозно средство от категорията, за която притежава свидетелство за управление. Също така, съгласно чл.13 ал.1 т.3 от Закона за българските лични документи, СУМПС представлява удостоверяващ български документ за самоличност. По аргумент от разпоредбите на чл.3, ал.3 и чл.50, ал.1 и ал.2 от ЗБЛД, СУМПС има две удостоверяващи функции - от една страна е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство и същевременно с това е и идентификационен документ за самоличност на българските граждани на територията на Република България. С оглед на легалната дефиниция по чл. 3, ал.3 и чл. 50, ал.1 от ЗБЛД, свидетелството за управление на моторно превозно средство е официален свидетелстващ документ, който с обвързваща материална доказателствена сила установява и удостоверява релевантния факт - правоспособността на лицето, на което е издадено СУМПС, да управлява моторно превозно средство от съответната категория. Видно от справката-картон на водача към датата на извършване на нарушението – 29.07.2020 г., В. не е имал изискваната се категория „В“, към която спада управлението от него автомобил. След като обаче е бил правоспособен водач за категория „В1“ и предвид т.6 от Постановление № 1 от 17.01.1983 г. по н.д . № 8/82 г. на Пленума на ВС, съгласно която наказание лишаване от право да управлява СУМПС се налага на правоспособните водачи, на притежаващите свидетелство за управление, макар и не от същата категория, и на водачи, които временно са били лишени от това право, защото последните поначало не са го загубили, а временно им е било забранено да го упражняват, то правилно нарушението е квалифицирано като такова по чл.150а, ал.1 от ЗДвП, а не по чл.150 от ЗДвП.

От субективна страна нарушението е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл, доколкото водачът е съзнавал, че управлява МПС без да притежава свидетелство за управление за съответната категория, към която спада авомобила. Нарушението е формално, на просто извършване, поради което настъпването, респективно предвиждането в съзнанието му на вредни последици, не се изисква.

Разпоредбата на чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП предвижда за процесното нарушение глоба от 100 до 300 лв. Наложена на жалбоподателя глоба е

индивидуализирана в максималния размер от 300 лв., който в случая се явява справедлив и обоснован. Видно от справката-картон на С.В., същият е наказван неколkokратно за предходни и то аналогични нарушения, което сочи на трайно незачитане на правилата за движение по пътищата от негова страна. Същевременно обстоятелството, че жалбоподателят никога не е притежавал валидно СУМПС за съответната категория, значително завишава обществената опасност на извършеното нарушение, доколкото Махмуд е управлявал процесното МПС без да притежава необходимите за това знания и умения, което значително /в сравнение с останалите хипотези на чл.177, ал.1, т.1 и 2, пр.3, 4 и 5 от ЗДвП/ завишава потенциалния риск от поставяне в опасност и засягане живота и здравето на останалите участници в движението. Съдът констатира, че АНО погрешно е посочил по кое предложение от санкционната норма е наложено административно наказание, като вместо предл. 2 е посочено предл.1, което обаче не се отразява на предвиденото наказание. По арг. от чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от Указ № 883 от 24.04.1974 г. за прилагане на ЗНА „предложението“ не е нормативно предвидено за обозначаване на части от правната норма, поради което и принципно непосочването по кое „предложение“ на разпоредбата е наложена глобата или както е в случая грешното му посочване не обуславя извод за формална (процесуална) незаконосъобразност на НП. Не се касае и за приложение на закон за същото наказуемо престъпление, което да налага наказателното постановление да бъде изменено, тъй като в този случай районният съд преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба, т.е. касае самото нарушение, а не санкционната разпоредба (в този смисъл ТР № 8 от 16.09.2021 г., постановено т.д. № 1/2020 г. на ВАС).

Макар че не са наведени такива доводи от страна на жалбоподателя, съдът намира, че в случая не са налице предпоставките на чл.28 ЗАНН, доколкото обществената опасност на извършеното нарушение се отличава с достатъчен интензитет, който не позволява на съда да приеме, че деянието представлява маловажен случай. Същото не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от сходни деяния, напротив - следва да се отчете обстоятелството, че същото е извършено през тъмната част на денонощието, което завишава обществената му опасност.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 20-4332-014341/17.08.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____